

Scene 3: aften

BOBBY BAKER: Spitting Mad (1996). Baker er en engelsk kunstner, hvis værker behandler tilsyneladende normale og beroligende ritualer forbundet med at købe, tilberede, servere og indtage mad.

JACKSON POLLOCK: Drip paintings (1947-). Pollock var en amerikansk maler. Han var især kendt for sine "dryppemalerier", hvor han kastede malingen på store lærreder på gulvet.

SOL LEWITT: Wall Drawings (1969-). LeWitt skabte over 1250 "wall drawings" i form af instruktioner til hvordan andre kan skabe dem. Han er kendt for at sige, at idéen er en maskine, der skaber kunst.

ALISON KNOWLES: Shuffle (1961). I dette værk tøffer man stilfærdigt rundt, i gruppe eller solo, ligesom når man vasker og tørrer et gulv med en gulvklud og uden en moppe.

KIRSTEN JUSTESEN: Husmoderballet (1974-1975). Justesen brugte ordet husmoderballet til at beskrive den daglige koreografi i hjemmet i forbindelse med sine "Husmorbilleder"

MARTHA ROSLER: Semiotics of the Kitchen (1975). Rosler løsriver køkkenredskaber fra deres sædvanlige kontekst og betydning i en video, hvor hun gennemgår dem i alfabetisk rækkefølge.

KEN FRIEDMAN: A Whispered History (1994). Friedman var det yngste medlem af den oprindelige fluxus-gruppe og har siden arbejdet med design af tænkning og innovation. "Tag et almindeligt træbord uden metal- eller plastikoverflader. Ubehandlet træ er bedst. Tag to almindelige sko. Placer skoene på bordet. Fyld den venstre sko med smør. Fyld den højre sko med salt."

HVERDAGEN VERDENS KEDELIGSTE FORESTILLING

Forestillingen varer cirka 45 minutter og den og Live Art Danmark er støttet af Statens Kunstfond.

Koncept og optræden: Ellen Friis og Henrik Vestergaard
Konsulenter: Daniel Norback og Lars Vind-Andersen

www.liveart.dk

HVERDAGEN VERDENS KEDELIGSTE FORESTILLING

Den meste tid går med gentagelser. Med rengøring, oprydning, madlavning og vask. Med transport frem og tilbage til arbejdet og skolen, der også består af gentagelser. For at undslippe gentagelsen kan man enten gøre noget andet. Eller man kan zoome helt ind på den, være til stede i øjeblikket, og omfavne hver eneste lille måde, dagens handlinger adskiller sig fra alle tidligere.

I det 20. århundrede begyndte mange kunstnere at spørge, hvad forskellen på kunst og hverdag er. Marcel Duchamp vendte et pissoir om og signerede det som en "skulptur". John Cage pegede på rummets lyde i sin "koncert" af 4 minutter og 33 sekunders varighed. Merce Cunningham udforskede om hverdagens gang, løb og hop også kan betragtes som "dans".

I 1960'erne blev spørgsmålet om hverdagen taget op igen af Fluxusbevægelsen, der tog kunsten ud af museerne og skrev anvisninger på, hvordan enhver kan opføre sine egne værker derhjemme. Disse anvisninger hedder "scores" og ligesom musiknoder kan de fortolkes ret frit.

I 1970'erne tog kvindelige kunstnere skridtet videre og undersøgte det kønspolitiske potentiale i de huslige pligter og hjemmets ting, der typisk var kvindens domæne. Handlinger som at tørre støv af og stå i køkkenet kunne blive til performances, mens for eksempel madvarer og kroppen kunne bearbejdes og bruges som kunstnerisk materiale i skulpturer, film og udstillinger.

Performancekunstens historie løber parallelt med spørgsmålet om hverdagen i kunsten. Det var en performativ handling at vende pissoiret om i 1917. Duchamp skabte ikke primært en skulptur, men stillede et kæmpe åbent spørgsmål. Det er fortsat kendetegnende for performancekunst at stille spørgsmål til, hvordan man normalt opfatter og gør alting, og til hvordan verden og samfundet normalt er indrettet – og om noget andet muligvis ville være bedre.

Performancekunst er en konstant proces og undersøgelse, der stiller spørgsmål til virkeligheden; og gør det med virkelige kroppe, i virkelig tid og rum. Spørgsmålene er vigtigere end svarene. Derfor resulterer kunstformen heller ikke i værker, medmindre handlingerne bliver transformeret til en kunstnerisk dokumentation som for eksempel film, fotos og tekst. Men andre kunstformer som teater og billedkunst låner hyppigt træk fra performance i deres værker.

Kronologisk oversigt over forestillingens værker:

Scene 1: morgen

BOB LENS #403 (ukendt år): Alarm Clock. Lens er en kunstner, der især er kendt for at bruge hverdagsobjekter som vækkeure og plasticposer. Han var en del af det internationale fluxusmiljø, der især i 1960'erne skabte helaftens "koncerter" bestående af mange små handlinger og gøremål sat sammen til en form for forløb.

YOKO ONO: Bagism (1969): Yoko Ono og John Lennon blev interviewet skjult i deres dynebetræk for at få deres budskaber hørt fordomsfrit og uden at blive vurderet på udseende, alder, hudfarve og så videre. Ono arbejdede videre med dynebetræk i udstillinger og performances de følgende år.

DAN GRAHAM: Performer, Audience, Mirror. (1975). Graham var optaget af perception, psykologi og tid, og arbejdede blandt andet med film, teknik og spejle.

ROBERT BOZZI: Choice nr 18. Bozzi var også en del af fluxusmiljøet, der blandt andet skrev mange "scores" som andre kunne opføre. Choice nr 18 lyder således: "Performerne bruger spejle til at vise publikum sig selv"

MIERLE UKELES: CARE – the Manifesto for Maintenance Art (1969). Ukeles relaterer ideen om proces i konceptuel kunst til huslig og samfundsmæssig "vedligeholdelse".

ALLAN KAPROW: Warm-Ups (1975) Kaprow udvaskede forskellen mellem kunst og liv, og skabte såkaldte happenings; men også eksperimenter med håndtryk og andre daglige handlinger.

Davi Det Hompson: Lessons (1969) Hompson, døbt David E. Thompson og kendt som poet og meget aktiv i mail art bevægelsen. Lessons lyder: "9 kiks (crackers) lægges på et bord, den pæneste udvælges - og de øvrige hamres i småstykker."

WILLEM DE RITTER: Dressing (1963). De Ritter var medgrundlægger af Fluxus-bevægelsen. Dressing er et typisk fluxus score, der næsten minder om en selskabsleg. "To tilskuere af meget forskellig størrelse går op på scenen, og bytter et stykke tøj af gangen (bluse, bukser, sokker...) indtil de har byttet helt og går ned igen."

BEN VAUTIER: Apples (1963). Vautier var en del af Fluxus-bevægelsen, som siden 1960'erne har forsøgt at forene kunsten med dagliglivet. Apples lyder oversat til dansk: "Fire mennesker spiser fire æbler"

Olafur Eliasson: Den blinde passager (2010): 45 meter lang tunnel fyldt med tåge. Først vist på ARKEN og siden Tate Modern og mange andre steder.

METTE INGVARTSEN: Uddrag fra **The Artificial Nature Project (2012).** Mette Ingvartsen er en dansk koreograf baseret i Bruxelles. Hun inddrager teknologi, sprog og kunst i sine værker.

YOKO ONO: Wind Piece (1962). Yoko Ono skrev også "scores". Nogle er poetiske som bare skal læses. Andre kan udføres, som at puste på publikum, der bevæger sig som siv i vinden

MARINA ABRAMOVIC: Art must be beautiful/Artist must be beautiful (1975). I dette værk kritiserer Abramovic, hvordan et traditionelt skønhedsbaseret kunst- og kvindesyn begrænser kunsten og kvinderne.

Scene 2: dag

ERWIN WURM: One Minute Sculptures (1997). Wurm er en østrigsk billedkunstner med et humoristisk og udvidet skulpturbegreb, der tit involverer levende mennesker.

SOPHIE DUPONT: Marking Breath (2015). Sophie Dupont undersøger de allermest grundlæggende kropslige funktioner i sine performative værker; som åndedræt, vægt og søvn.

PHILLIP GLASS: Knee Play 1 fra **Einstein On The Beach (1976).** Skabt til Robert Wilsons forestilling af samme navn.

LARRY MILLER: 220 Yard balloon Dash (1970). Miller var aktiv som fluxuskunstner og arbejdede sidenhen med en særlig interesse for naturvidenskab og teknik: "Løb om kap med så mange balloner som muligt bundet på kroppen."

ALISON KNOWLES: Piece for any number of vocalists (1962) & Shoes of your choice (1963). Knowles var medstifter af fluxusbevægelsen og skabte inkluderende og publikums-involverende værker.

HAYLEY NEWMAN: Crying glasses (1995). Newman udgav sin biografi i 1998, hvor hun også dokumenterede performances, hun *ikke* havde lavet, herunder Crying Glasses.